

Osudná výhra

Případ z poloviny srpna roku 2013, který otřásl děním v malé vesničce na Šumpersku. Za zbytečnou smrtí mladého člověka stála nepochopitelná touha po několika papírových bankovkách.

Tonda už poněkolikáté zkoušel štěstí u hracího automatu. Vhodil do něj pár drobných a stále nic. „Zatracený automat,“ povzdechl si a dal si hlt zlatavého moku. „Naposledy zkusím štěstěnu a jde se domů,“ rozhodl se.

„Bingo!“ vykřikl. „Konečně výhra!“ Částka nijak závratná, ale i těch pár stovek se může hodit.

Jeho projev radosti však zhatil číšník, který ho po očku sledoval.

„Hele, Tondo, dnes ti peníze nevyplatím, nemám tolik na kase. Přijď zítra.“ Aby hosta uchlácholil, postavil před něj další půllitr. „To je na podnik,“ mrkl na něj spiklenecky.

Tonda pokrčil rameny a rozhodl rukama. Co se dá dělat? Zastaví se pro peníze ráno. Neměl to daleko. Přespával kousek odtud u své známé.

Následující den krátce po poledni se na operačním středisku šumperské policie rozdrnčel telefon. Operační důstojník s povzdechem zvedl sluchátko. „Snad to nebude nic komplikovaného,“ pomyslel si. Bylo nesnesitelné horko a po rychle zhltnutém obědě cítil, jak jej zmáhá únava.

„Hledám svého známého,“ ozval se v telefonu rozrušený ženský hlas. „Tonda mi před chvílí volal, že leží pobodaný někde ve sklepe v hospodě. Tonda je ten můj známý,“ upřesnila ještě překotně mluvící žena, která se představila jako Daniela.

„V jaké hospodě?“ snažil se zjistit z poněkud strohé informace něco víc službu konající operační důstojník.

Žena na druhém konci aparátu doplnila údaje a upřesnila název restaurace, odkud se její známý Antonín údajně ozval. Operační důstojník si sice pomyslel něco o „opileckých blábolech návštěvníků restauračních zařízení,“ ale pro jistotu vyslal do hospody v malé obci na Šumpersku policejní hlídku, aby oznámení prověřila a „pobodaného“ našla.

Policisté z místního obvodního oddělení kontaktovali oznamovatelku, aby ověřili pravdivost oznámení, a pak hned vyrazili na místo. Zjistili, že v lokále pracuje číšník Michal, kterého všichni místní považovali i přes jeho mladý věk za inventář hospody.

Moc se toho ale od něj nedozvěděli. Jen to, že pohřešovaný Antonín předchozího dne skutečně v pohostinství byl, popíjel pivo a pak v klidu odešel.

„K žádnému konfliktu tady včera nedošlo,“ reagoval číšník podrážděně na dotaz policistů, jestli se v hospodě něco neodehrálo. Jeho tvrzení ochotně potvrdili i přítomní „štamgasti“.

Policisté se nenechali jen tak odradit. „Ukažte nám sklepní prostory,“ požádali Michala.

Mladý číšník nijak neodporoval a doprovodil uniformované muže do sklepa. S jízlivým úšklebkem pozoroval zpovzdálí jejich snažení. V tuto chvíli policisté ještě netušili, že se za maskou opovržení ve skutečnosti skrývá obrovský, až panický strach.

„Nikdo tu není,“ zaslechl Michal ze sklepa hlas policisty. Slova staršího praporčíka potvrzovalo i množství starých pavučin kolem dveří. Bylo zjevné, že do sklepních prostor už delší dobu lidská noha nevkrčila.

„Musíme znovu za oznamovatelkou,“ rozhodl velitel hlídky. Danielu tak kontaktovali ten den už podruhé.

„Muselo se mu něco stát!“ trvala žena na svém.

„Nejdřív jsem si myslela, že si ze mě dělá Tonda legraci,“ sdělila policistům. Po chvilce zaváhání připustila i to, že hlas jejího známého zněl divně, jako by byl opilý. Jeden z policistů se neubrnil povzdechu a zavrátil oči. Je to jasné. Ten její Tonda to přehnal a teď určitě někde vyspává. Od mladé ženy se vzápětí ještě dozvěděli, že mladík předchozího večera údajně vyhrál nějaké peníze na výherních automatech. A taky to, že mu číšník výhru ten večer odmítl vyplatit. „Tonda u mne přespál a ráno si šel pro peníze. Mělo to být něco přes patnáct stovek,“ vypověděla dál Daniela.

To byla informace, která podstatně měnila náhled na celou záležitost.

Oba policisté se shodli na tom, že toho zatraceného Antonína musí co nejdřív najít, aby „mohli dělat něco užitečnějšího“, jak prohodil před chvilkou sarkasticky jejich velitel, kterého o vývoji události informovali.

Okruh pátrání byl rozšířen o místo bydliště pohřešovaného a všude tam, kde se obvykle pohyboval. Přes vysílačku se policisté ujistili, že mobil, ze kterého měl muž Daniele volat, je stále nedostupný a nelze jej ani lokalizovat. „Ani ta technika nám nepomůže,“ zasakroval mladší z policistů. Pátrání uvízlo na mrtvém bodě, a to přesto, že po pohřešovaném už pátrali z obvodu všichni, kdo „měli ruce a nohy“. Policisté samozřejmě nevynechali ani jedinou hospodu v okolí, s vroucným přáním najít Tonda někde podroušeného s púllitrem v ruce.

„Nebo se mu skutečně něco stalo? A mohlo to souviset s vyhranými penězi?“ kladli si policisté řadu otázek. I když se nejednalo o žádnou závažnou sumu, nedalo se vyloučit, že po jeho penězích někdo zatoužil.

Zatímco se minuty pátrání po pohřešovaném měnily na hodiny, v hlavě mladého číšníka Michala, který se otáčel v hospodě na „place“, vířily myšlenky neuvěřitelnou rychlostí. Vědomí, že ví, kde se pohřešovaný Tonda nachází, a nesmí dát na sobě nic znát, ho dohánělo k šílenství.

„Musím co nejdřív zavřít hospodu a nějak to vyřešit“. Musím!“ honilo se mu neustále hlavou, když obsluhoval hosty. Už zdaleka nepůsobil tak suverénně jako při příjezdu policistů.

Číšník Michal byl v podstatě tichý, zámčivý mladík, který dlouhé dny bez vystřídání otročil v lokále. Nežrádka zaskakoval i v kuchyni. Od rána do večera. Neměl přátele ani žádné koníčky a emoce v sobě dlouhodobě dusil. Spal v pokojíčku nad lokálem a jeho život se skládal jen z naplňování pivních sklenic hostům, kteří si často neodpustili nezaplněnou vtipky na jeho adresu.

„Měl bych zjistit, jestli Michal nepotřebuje doplnit zboží,“ uvědomil si v podvečer hospodský Karel.

„Byl dnes odpoledne nějaký divný,“ vzpomněl si. „Zajedu tam!“ rozhodl se a za chvíli vyrazil. Co jej v hospodě čeká, ani ve snu netušil.

Přibližně o hodinu později se na stole operačního důstojníka naléhavě rozezvonil telefon. Provozovatel restaurace Karel oznamoval, že ve své hospodě našel pobodaného muže a že je pravděpodobně mrtvý. Na místo ten den už podruhé vyrazila policejní hlídka a v těsném závěsu za ní i vozidlo zdravotnické záchranné služby. V lokále už na policisty čekal nejen provozovatel hospody Karel, ale také bledý a chvějící se číšník Michal. Karel oba uniformované příslušníky zavedl rovnou do malého „kumbálku“, navazujícího na kuchyňku za lokálem. Na zemi, v tratolišti krve leželo bezvládné mužské tělo. Pohřešovaný Tonda.

Lékař už jen konstatoval smrt. „Někdo mu na onen svět pomohl, pánové. Víc nám řekne soudní pitva,“ dodal.

Od značně pobledlého hospodského Karla se policisté dozvěděli jen to, že se mu číšník přiznal, že „něco podělal“. Případ si od tohoto okamžiku převzala krajská kriminálka.

Číšník Michal se s pouty na rukou zhroutil na jednu z barových židlí a hostinec se stal centrem policejních manévřů i terčem zvědavosti místních obyvatel.

Kriminalisté měli plné ruce práce. Podezřelý sice skončil s pouty na rukou v policejní cele, ale na radu své obhájkyne mlčel jak hrob.

Začalo zdlouhavé vyšetřování, včetně vyhodnocování stop z místa činu a vypracování žádostí o celou řadu znaleckých posudků. Posudek z oboru soudního lékařství mimo jiné potvrdil, že poškozený umíral dlouhou dobu a byl usmrčen zvláště trýznivým způsobem. Jeden ze znalců doslova uvedl, že takto „zmasakrovaný“ člověk se v praxi patologického oddělení objeví velice zřídka. Pachatel poškozenému zasadil celkem jedenáct bodných ran do oblasti zad a břicha. Soudní znalec z oboru psychiatrie potvrdil, že mladík obviněný z vraždy netrpí žádnou duševní poruchou či chorobou. Bylo současně potřeba vyslechnout i velké množství svědků, včetně hostů místní restaurace. A pak se po dlouhých hodinách a dnech usilovné práce postupně vynořoval před policejními vyšetřovateli obraz posledních hodin Tondova mladého života.

Když se na mladíka předchozího večera usmálo štěstí a po několika týdnech marného vysedávání u automatu konečně vyhrál peníze, zdaleka netušil, že se v hlavě číšníka Michala zrodil plán, jak bankovky rozmnožit ve svůj prospěch. Sotva Tonda odešel a chvíli po něm i poslední návštěvník, usedl Michal nedočkavě k „jednorukému banditovi“ a chvějícími se prsty začal stokorunu po stokoruně vkládat do automatu. S dychtivostí malého dítěte se těšil, jaký vyhraje „balík“. Opak byl pravdou. Všechny peníze postupně nenávratně mizely v útrobách automatu. Před Michalem rázem vyvstal problém. Byl neustále bez peněz. A z tržby si hotovost vzít nemůže. Měl v čerstvé paměti nedávné problémy s majitelem restaurace. Kdyby se jeho „půjčka“ opakovala, šéf by ho tentokrát zcela jistě vyhodil. „Ale kde vzít, a nekrást?“ Tonda si zítra pro výhru určitě přijde.

Nakonec číšník lhostejně mávl rukou, řekl si, že „ráno je moudřejší večera“, a šel si lehnout. „Třeba na to Tonda zítra zapomene a něco vymyslím,“ chlácholil se naivně ještě před tím, než usnul.

Tonda nezapomněl. Jak se dalo očekávat, objevil se v lokále hned druhý den ráno a dožadoval se svých peněz. Michal jej odbyl s tím, že peníze ještě nemá. „Šéf je přinese, neboj,“ sliboval.

Tonda usedl na židli v lokále, popíjel a netrpělivě čekal. Občas se zamračeně zadíval na Michala. Napětí mezi oběma mladými muži houstlo. Bylo s podivem, že nic z toho, co se odehrávalo, nezpozoroval nikdo z hostů.

Štamgasti se skláněli nad orosenými sklenicemi a jejich pozornost přitahovala rozsvícená obrazovka televizoru v rohu místnosti. Před jedenáctou hodinou se Tonda našťavaně zvedl a odešel.

„Snad už dá dnes pokoj,“ utěšoval se po jeho odchodu Michal. Nedal. Tonda se objevil asi za hodinu znovu. Prošel rázně výčepem a pokračoval dál do prostor vymezených pro zaměstnance. Číšníka Michala našel v malém „kumbálku“ za kuchyňkou. V tu chvíli Antonín netušil, že si právě podepsal rozsudek smrti.

„Okamžitě mi naval moje prachy!“ procedil Tonda zlověstně mezi zuby a odhodlaně sáhl po číšnickém fleku odloženém na stolku. Zjevně zaskočenému Michalovi se zatmělo před očima a na příchozího zaútočil. Oběma rukama mu pevně sevřel krk a začal jej škrtit. Tonda se mu vyškubl a začal se bránit. Číšník instinktivně sáhl po masivním kuchyňském noži, který měl po ruce. Několik bodných ran do zad definitivně poslalo Tonda k zemi. Silně krvácel, svíjel se bolestí a prosil útočníka o pomoc.

„Zavolám sanitku,“ prohodil Michal. Vražedný nůž odhodil do dřezu, aby jej opláchl. Všiml si, že mu z ruky kape krev. Tiše zamkl dveře místnosti a šel se věnovat obsluhování hostů.

Nic netušící hosté klidně popíjeli a halasně se bavili. Bylo potřeba probrat všechny novinky posledních dnů. Od fotbalu přes politiku až po ženské. Jeden z hostů krvácejícímu číšníkovi ochotně ošetřil pořezanou ruku.

„Krájel jsem maso na guláš,“ prohodil k přihlížejícím štamgastům a horečnatě přemýšlel, co udělá s pobodaným Tondou zamčeným v kumbále.

Retro hudba z televizního kanálu atmosféru v potemnělé místnosti ještě více umocňovala. Nesmrtelný Walde-
mar pěl něco o tom, že „... všechno odnes čas...“, a za zdí, jen pár metrů odtud, bojoval těžce zraněný Tonda o život. Když s vypětím sil vytáhl ze zakrvácených kalhot mobilní telefon, svítla mu naděje.

„Musím někomu zavolat,“ blesklo mu hlavou. S obtížemi vyťukal na klávesnici číslo. Telefon dlouze vyzváněl. Pak se ozvala Daniela.

Krátce a nepříliš zřetelně ze sebe vysoukal, co se stalo. Mluvení zraněného muže nesmírně vyčerpávalo. Bolest byla v tu chvíli téměř nesnesitelná.

„Jsem ve sklepě v hospodě,“ stačil ještě do telefonu říct těsně před tím, než do místnosti vešel Michal, kterému to přece jen nedalo a šel se na zraněného Tondu podívat.

Když spatřil mladíka s mobilem v ruce, strnul hrůzou. „Aby se tak všechno provalilo!“ zhrozil se. Znovu se mu zatmělo před očima a jediným máchnutím ruky vyrazil Tondovi přístroj z ruky. Z přístroje pak vytáhl baterii. Zamkl dveře a vrátil se na „plac“.

Když za číšníkem definitivně zaklaply dveře, vyhasla v Tondovi poslední naděje na záchranu. Současně vyhasínal pozvolna i jeho mladý život.

Policisté v té době už po muži pátrali. Nepřesné označení místa, způsobené patrně šokem ze ztráty krve, stálo Tondu život. Sklep restaurace sice policisté důkladně prohledali, ale o existenci malé místnosti za kuchyňkou lokálu, kde zraněný muž umíral, neměli ani tušení. Neúprosný čas tak běžel proti všem.

Obviněný číšník se snažil průběh trestního řízení zvrátit tvrzením, že Tonda na něj zaútočil jako první a on se jen bránil. Vyšetřovatelé a později ani senát krajského soudu jeho verzi však neuvěřili.

Soud se zabýval podrobně i tím, proč se muž, který dosud nebyl trestán a byl zcela bezkonfliktní, tak brutálního a nepochopitelného jednání dopustil. Podle psychologa se na něm zřejmě podepsalo to, že v sobě celý život zadržoval pocity. „Byl to zkrat. Když vše překročilo určitou hranici, šly emoce zcela iracionálně ven,“ uvedl odborník. I podle žalobkyně obžalovaný zřejmě v té chvíli nezvládl emoce. „Podepsat se na jeho stavu mohla pracovní vyčerpanost, což však není omluvou za to, co se stalo,“ doplnila. „Poškozený se bohužel nacházel ve špatném čase na špatném místě,“ pronesla státní zástupkyně.

„Svého činu lituji a budu si do konce života vyčítat, že jsem někoho zabil. Omlouvám se,“ uvedl se sklopenou hlavou před vynesením rozsudku obžalovaný.

„To, že jde jinak o bezúhonného a dle doložitelných svědectví kvalitního člověka, nám zabránilo uložení přísnějšího trestu,“ odůvodnil v závěrečné řeči výši trestu soudce a poslal jednatřicetiletého muže za brutální vraždu na šestnáct let do vězení. Polehčující byla i okolnost, že obžalovaný vraždu rozhodně neplánoval. Dva mladé životy tak byly zmařeny naprosto zbytečným způsobem.